

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXII. Quid illi Deus manifestaverit de gloria S. P. nostri Ignatij, &
quales ab hoc Patriarcha acceperit gratias.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

thesauris tuæ infinitæ beatitudinis. Has ego proferebam simplicitates, ignorans quid dicerem, abrepta affectu ac dolore, quo me is cruciabat, quem Deus præstulit, ob hominum offensas. Siquidem enim tunc meæ animæ tam vivaciter representabatur, quantum magnus ille Rex, qui aderat, mereretur, ut illi omnes interirent,

nihil aliud consideravit. Cum verò ipse, à quo mihi inditur, sciat, quā ardens alioquin sit meum desiderium, nè ulla anima pereat, ideo mihi blando vultu respondit: Bene est, Anima, modò vale. Permansi in raptu, & quando ex eo redivi, totum illud mysterium cessaverat. Deus sit benedictus. Amen.

CAPUT XXXIII.

Quid illi Deus manifestaverit de gloria Sancti Patris nostri Ignatij, & quales ab hoc Patriarcha acceperit gratias.

Ities ista Virgo fusissimè difficit in prima parte huius historia (idemque non raro ab ipsa fieri vidi) & deinceps videbimus in hac secunda) de prerogatis S. Patris nostri Ignatij, à se cognitis, deque beneficijs, que per hunc Patriarcham obtinuit à Deo, ut de solo hoc arguento non exiguis serfis posset scribi liber. Neque est mirum, cum magnus Deus noster voluerit, ut, quantumvis alijs Sanctissimi Patriarche multis hanc ipsius Sponsam cumularent gratias, solus tamen Sanctus Ignatius specialis ejusdem esset Pater. Iste eam sui spiritus lacte educavit (quod illa ipsiusmet DEI verbis resert capite trigeminis primo) ideoque nunquam videbimus, ab alijs Patriarchis alter appellatam fuisse, quām sōorem, quando interim solus Sanctus Pater noster ipsi etiam gratissimum Filie titulum attribuit. Hinc is processit affectus, quo illa Deo, & alijs Sanctis res Societatis commendabat, tanquam suas, quodque propter illius persecutions afflita fuerit, ac si ipsam penitissimè concernerent. De quibus omnibus adseram in isto capite breves aliquas ipsius annotationes, ceteris reservatis, ubi convenientior pro gressu locus. In scripto quodam anni sexcentesimi vigesimi quarti sic ait.

Dic Sancti Ignatij mihi ordinario modo cum Deo agenti, sicut plerumque soleo, ostendit Divina Majestas magnitudinem gloriarum, quā erat prædictus gloriolissimus ite Pater, fuitque visio hujusmodi. Vidi hinc in celo columnam fortissimam & lucidissimam, quā, dum videretur esse

efformata ex pura crystallo, & auro obryzo, tota corucabat quibusdam divini ignis, & superni luminis radijs. In ista columnâ erat anima Sancti Patriarchæ magnâ persuens gloria, quam ipsi Deus, in cuius perspectu, communicabat. Tam pulchrum spectaculum me rapuit in admirationem, adeoque reddidit attonitam, ut non potuerim attendere Sacrificio Missæ, quod peragebatur in nostro Oratorio, tametsi vchementer conarer.

Postquam mea anima aliquamdiu taliter fuisset constituta, spectando hoc mysterium, quod illi Deus ipsius exhibebat, atque modicum ex eo raptu ad se redivisit, denud mihi Deus ostendit eundem Sanctum in alia specie, quā talis fuit. Vidit illum mea anima sedentem in glorioso throno, induitum veste clericali, quā utitur ejusdem Religio. Totus erat gloriolissimus & splendidissimus; habebat in suo pectore efformatum nomen IESU, circumdatus luce, & pulcherrimis radijs; assistebat illi Sanctus Franciscus Xaverius, & utrinque stabant serie geminata Religiosi ex ijs Sanctis, singulos è quavis serie, unāque accedentes ad suum Sanctum Patrem

trem Ignatium, & sese magna cum reverentia prosterentes, atque ab eo petentes sanctam ejusdem benedictionem. Sanctus illam ipsis hilari vultu, & singularem demonstrando charitatem impertiebatur, posteaque eisdem, brachijs collo injectis, tenueritimo amore amplexabatur. Hoc ordine omnes accesserunt, revertentibus singularis ad suum locum: & fuit mihi significatum, locis vicinioribus Sancto denotari majora merita, majorēisque personarum autoritatem. Dum ista admirarer, notavi, quod totum illud sacrum Collegium, acceptā Sancti benedictione, redditum fuerit illustrius & glorioius, indicando ac demonstrando magna spiritualium bonorum incrementa, quae ipsorum animæ, degentes in hac mortali vita, obtinuerunt, eo quod sint ingressi in sacram Religionem, & secuti institutum Sancti Ignatij. Obvenerunt illis profecto, per hanc misericordiam, ipsis à Deo praestata, admittente eos ad Societatem, magna gloriæ incrementa, quapropter tunc omnes laudabant Deum.

Hoc tempore vidi advenientes glorio-
fos Patriarchas S. Dominicum & S. Fran-
ciscum, quemque cum multis Sanctis sui
Ordinis: & cum appropinquavissent San-
cto Ignatio, sequi jucundissimo ac devo-
tissimo vulnu fuissent intuiti, & mutuum
sibi exhibuissent honorem, S. dominicus
assumpsit, ex divino beneplacito, partes
honorandi ac laudandi S. Ignatij, atque
ferventi spiritu, sibi infuso a Deo ita id dis-
ponente, dixit: O beate & gloriose San-
cte Ignati, benedictus sit in eternum Do-
minus Deus noster, propter gratias, bene-
ficia, & misericordias, quibus ab ipso do-
natus fuisti, & perpetuo frueris in hac Dei
eternitate, quemadmodum fruiturus es
premio & gloriâ, quam ex Divina boni-
tate, magnis tuis & eximijs virtutibus, at-
que præclarissimis operibus, directis ad
obsequium Dei, & bonum animarū, fuisti
promeritus. Tu beate Ignati es insigne lu-
minare Ecclesię; tu es ille, qui admirando
tuo spiritu resuscitavisti in Fidelibus devo-
tionem, & spiritus fervorem: tam in ultum
effecisti tuis sanctis monitis, & cœlesti do-

estrinā, admirabili tūge humilitatis, ex-
stantiæ, & charitatis exemplis. Gloriola
Sanctus Ignatius audiuit alloquium Sancti
Dominici, & magno ardore, omnia am-
buendo Divinæ Majestati, infinitas eidem
gratias egit, pariterque iij duo Sancti, con-
duabus cohortibus filiorum, quos uniuersitate
duxerant, se ad Deum converterent, &
gendo ipsi gratias.

Ibi mea anima agnovit Sanctum Petrem Ludovicum de Ponte, qui erat unus ex dignioribus illius coelestis Collegij. Institutus me est vultu hilari, ac designans manu, dixit quibusdam Sanctis sui Ordinis, & beati Collegij, quā essem viā ab opere adducenda, ut ego quoque accederem, & acciperem benedictionem à gloriose Sancto Ignatio. Adduxerunt me, & Sanctus mihi bene precatus est, cum singulari complacentia, ac demonstratione magnamoris, dixitque: Vade in pace filia & fons nostra, vade jam in pace. Fui inde abducta à meis Sanctis Angelis. Tum ordine prorsus cœlesti (quāvis essent super omnem modum innumerabiles) adveniebant omnes Sancti, veteris & novi Testamenti, atque exhibendo ingens gaudium, & gloriam accidentalem, gratulabantur ipsi milites gloriam, quā in aeternitate Dei fruebatur, per Divinam bonitatem, & propter heroica opera, quæ in ilius honorem præstith, nec non multarum, quæ sibi ijs comparavit. Animadversi, gratulatos ipsi fuisse specialiter, quod Deo placuisse, ut illum Ecclesia Catholica militans, ad ejusdem Dei gloriam, & utilitatem animarum, cœlestium ci cœnendo incolarum honores, tam magnum esse Sanctum declararet; unāque ab universis laudatum fuisse Dominum Majestatis, tanquam omnium horum bonorum authorem. Ultimò advenit Sacratissima Virgo Maria, Mater Dei ac Domina nostra, & nomine suo, atque omnium Virginum & Sanctorum illius cœlestis Auct. idem fecit, quod ceteri Sancti, milites gloriosi admirandis & divinis verbis gratulabantur; addidit præterea Virgo: Tu gloriis Sancte fuisti fecundissima & feracissima

arbor, cajus ramis abundantem protulētunt fructum in militante, & triumphante Ecclesia.

Simul ac Sanctissima Virgo finivit admirabilem suum sermonem, cœpit in ea celesti Civitate resonare divina musica Beatorum Spirituum, laudantium Sanctum in Domino Majestatis, hūique excitatus aureus, svariissimus, & pulcherrimè relucens ventus, qui afflando vultus omnium illorum Beatorum, septuplò ipsos splendidiores Sole reddebat, quia excitabatur à Majestate Dei Domini nostri, atque ita illum aërem permeabat, ut omnes ijs Beati, & tota illa cœlestis Patria repleretur ijs divinis splendoribus, & inaccessibili lumine Dei. Dum attenderem huic Sacratissimo mysterio, & mea anima esset abrepta in magnam eustasim, redidi ad me ex hoc raptu, quando Sacerdos venit ad porriganam mihi sacram Eucharistiam. Benedictus sit Deus propter sua opera, siisque misericordias. Amen.

Anno sexcentesimo vigesimo quinto, prima die Augusti, que proxime sequitur festum nostri Sancti Patris, recenset gratiam, sicut ab eodem presitam his verbis.

Feriā sextā, primā hujus, horā circiter secundā matutinā, dum in solito meorum affectuum exercitio cum Deo agerem, habui quædam præfigia, sicut aliás, quod mihi Divina Majestas vellet extraordinariam aliquam exhibere gratiam, & propter repugnantiam, quam adhuc in his rebus sentio (quando Divina Majestas non decernit determinatè contrarium) me abstrahebam quasi per horæ spatiū, & rogabam Deum, ut me duceret viā ordinariā, quā anima, cum ejusdem Majestate in hac peregrinatione agentes, procedunt. Interea audivi svariissimam musicam Angelorum, unāque dulcissimum sonum multatum, ac diversarum aurarum campanarum, non adferentium molestiam, quod faciunt campanæ hīc pulsari solite, sed cœlestem edentium sonum, quo anima pluriū oblectabatur. Hoc sono & musicā cœlesti fui velut abrepta, minūisque potens redditā ad resistendum, nē mihi Deus repræsentarer, quod volebat. Vidi itaque

Vita Mar. de Escob. Pars II.

venientem ad meum cubiculum processionem Religiosorum Societatis Jesu, in duos ordines distributorum, qui meo iudicio fuit circiter trecenti. Omnes erant linteati, & gestabant candelas accensas in manibus, gravissimè incendentes, atque summam praferentes humilitatem ac modestiam, & omnes fuerunt ex ijs, quā sunt jam defuncti, ac Beati. Omnes se collocauerunt in circuitu mei cubiculi, quod undique circumdabant. Pompa claudebat gloriōsus ipsorum Patriarcha S. Ignatius, inditus albā pertingente usque ad pedes, pluviale ferens tectum elegantissimis, & pulcherrimis gemmis. Portabat in sua manu pretiosissimum vas coopertum velo, latera ipsius stipabant gloriōsus Sanctus Franciscus Xaverius, & Sanctus Pater Ludovicus de Ponte. Post omnes veniebant simul, non amplius bini, duodecim circiter Religiosi, qui comitabantur suum Sanctum Patrem.

Pervenerunt ad uam partem cubiculi, ubi celerrimè fuit collocatum parvum, sed splendide ornatum altare, supra quod Sanctus Patriarcha posuit vas allatum, procumbentibus omnibus ijs Beatis Religiosis, sēque profundè & humiliter inclinantibus. Tum Sanctus, cā cœmonia, quā solent Episcopi, dum ab altari bene precantur populo, pronuntiavit quædam verba, quibus omnes ijs Sancti responderunt. Post illa duas dedit suis Sanctis filiis benedictiones, unam fruentibus jam Deo, alteram viventibus in terra, unāq; mihi cum ipsis: & accepto rursus vase ad manum, attulit illud ad me, tibi eram in medio Sanctorum Francisci Xaverij, & Patris Ludovici, atque depositus velum, quo vas tegebatur: deinde Sanctus Franciscus Xaverius removit quandam velut patenam, quā sub illo fuerat, tenente gloriōso Sancto Ignatio vase, seu calicem in manu, ex quo exemit hostiam, quā mihi spiritualissimè porrexit, & cā porrectā stetit immotus, quasi expectando, ut eandem hostiam deglutirem. Postea, sicut hīc interdum accidit, ut aliqua hostia illi, qui ad sacram mensam accessit, jāmque aliam sumpsit, superaddatur, ita mihi Sanctus secundō

S

aliam

aliam dedit hostiam; quam tum in ore tenuendo, tum deglutiendo, eo prorsus modo sensi, quo in reali & Sacramentali communione hostia sentiri convevit. Hoc factio S. Patriarcha est reveritus ad altare, & postquam fuit exutus ijs Sacerdotalibus vestibus, quas prius habuerat, datum ipsi est pallium, atq; comparuit in habitu clericali sive Sanctæ Religionis.

Collocata deinde fuit, quasi ad inferiorem mei pauperis lecti partem, sella, in qua se Sanctus posuit, meque salutans dixit: Deus sit tecum, creatura Dei, filia, & soror nostra. Ego sum Ignatius, Pater hujus minoræ Societatis (& ostendebat manu omnibus eos Sanctos, qui ipsam repræsentabant) ego sum radix hujus arboris, quæ per Divinam bonitatem, tam copiosum & salutarem profert fructum. Locutus est præterea quædam ad solatium meæ animæ, quod ab ea magnum percipiebatur, dum contemplaretur Sanctissimum illum Patriarcham, cuius vultus est venerabilissimus, & oculi pleni arcana sanctitate, atq; proprij animæ multum dedita contemplationi, quod quidem tuum optimè cognoscitur, modò autem explicare nescirem. Sanctus conclusit suum sermonem, dicendo mihi, ut semper Deo impensè sanctum ipsius Ordinem commendarem. Dum autem mihi valediceret, jubereturque me ad accipiendam benedictionem accedere, uti

feci, dedit mihi illam Sanctus, & ego osculata sanctissimam ejusdem manus. Sic Sanctus Pater surrexit, & beata illa processio cepit abire eo ordine, quo adveniat. Agnovi in ea multis Patres, quos posterlapsis temporibus noveram, etiamjam mortui, præsertim Fratrem Joaen Garcia, qui accessit ad me alloquendam, vultu toto ad risum composito & hilariatem, quam in hac vita solitus fuerat praeserre. Interrogavi ipsum de Fratre Baëz, an esset in celo, & respondit mihi coquac tono, quo hinc respondemus, cum deliciissima quapiam, & certissima re currit, dicendo mihi: Omnis ibi est. Sanctus Pater Ludovicus de Ponte me gratissime aspergit, utique cæteri Sancti, huc mihi nihil dixerint. Illis abeuntibus, Deo meæ animæ cum singulari gaudio colere intuenti, quanquam pariter ob ipsorum abitum, in primisque glorioli Sancti Ignatij, dolenti (nam idcirco fui tantopere afflictæ, ut hic dolor aliquamdiu duraret) ista occasione aliam præstitit gratiam, significando illi, quod in alia revelatione (qua habetur in primo Tomo) Divina Majestas dixerat, de beneficio, quod confer morientibus in Societate Jesu: acceperat etiam afferre, magnō exponens suam salutem periculo illos, qui ex ea egrediruntur.

¶¶¶

CAPUT XXXIV.

Alia, quæ cognovit de Sancto Patre nostro, atque nonnullis ejusdem filijs, & quæ ipsi evenerunt concernentia persecutio[n]es Societatis Jesu.

De his omnibus antehac dictum est, dicenturq; multa alibi; isto capite complectemur breves quasdam visiones, quibus ipsi, utpote penitus genuine filius sacre Religionis, Deus hac manifestavit. In quadam scheda, ejusdem anni sexcentesimi vigesimi quinti, sic loquitur.

In festo glorioli Archangeli S. Michaelis, vidi hunc Beatum Principem, qui ingrediebatur meum cubiculum, ferens in

manu vexillū. Sequebatur ipsum genitatus ordo cœlestium spirituum, qui in altis omnes videbantur esse Angelos: verum postea vidi, esse partim animas gloriosas, quarum alias agnovi, cum plurimæ etiæ fuerint animæ filiorū S. Ignatii, Religionum Societ: Jesu, qui mihi in hac vita fuerant noti: præsertim vero agnovi Patrela, & Hervas, atq; Fratres Joaen Garcia, Baëza, & alios. Inter illos veniebat R. Ludovicus de Ponte, qui penes me collit.

Omnis